

CONSTANTIN
CUBLEȘAN

GALAXIA
FURNICILOR

COLECTIA
SENIORII IMAGINAȚIEI
serie nouă

ROMAN

editura
eagle

Cuprins

PREFAȚĂ.....	5
I.....	7
II.....	32
III.....	83
IV.....	121
V.....	154
VI.....	196
EPILOG	237
Cuprins.....	241

Galaxia furnicilor de Constantin Cubleșan
Ediția princeps (cu titlul *Galaxia termitelor*): 1990
Ediția 2022 este revizuită de autor
Copyright © 1990-2022 Constantin Cubleșan

EDITURA EAGLE

www.edituraeagle.ro

Colecția *Seniorii Imaginației, serie nouă*

Editor: Mugur Cornilă

Coperta colecției – serie nouă: Mihai Moldoveanu

Ilustrația: Freepik.com

Distribuție: MyBestseller.ro

Servicii editoriale: Editura Virtuală

www.edituravirtuala.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CUBLEȘAN, CONSTANTIN

Galaxia furnicilor / Constantin Cubleșan. - Berca : Eagle, 2022

ISBN 978-606-8790-25-1

821.135.1

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al autorului, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

PREFAȚĂ.

Construit cu deplină profesionalitate pe o armătură ideatică solidă, romanul acesta se numără printre scrierile importante ale anticipației noastre de azi.

Mai sensibil decât alții la aspectele etice ale literaturii, Constantin Cubleșan aduce în domeniu vocația unui asemenea discurs specializat. Motivele genului își îmbracă astfel nuditatea abstractă într-o haină omenească, de croială romantică. O fericită proiecție a discursului în estetic produce lucrări superioare.

În roman reia din *Iarba cerului* (1974) motivul anchetatorului cu misiuni bizare, de data asta executate „la bază”, pe Pământ. Vecinătatea fortifiantă a unui spațiu familiar convine autorului. Paginile sale se sprijină astfel temeinic pe detalii, câștigând densitate.

O mare parte a scrierii urmează cu rigurozitate rețetele romanului detectiv. În regim de surpriză și suspans, ancheta avansează sinuos printre personaje episodice, filează îndelung soluțiile în speranța unei variante câștigătoare. Cu toate acestea, enigma nu se clarifică; dimpotrivă, se adâncește, ceea ce contravine în fond genului prin ale cărui porți s-a intrat.

Dosarul nelămuririlor privește nu atât o moarte suspectă, cât așa numitul „fenomen Tezs”, rebel față de explicațiile științei. El descrie senzaționale cazuri de gigantism, tulburări

biologice misterioase, pe seama câtorva specii mărunte care primesc peste noapte dimensiuni apocaliptice: ciupercile concurează în înălțime omul, melcii devin „fortărețe”, o furnică se confundă „cu un vehicul lunar”. Tensiunea e introdusă în text cu pricepere. Un sentiment al neputinței dublează treptat freneziile „profesionale” confruntate cu exasperarea, iar temeri obscure se acumulează într-un joc mereu derutant.

Dar, cartea pare că-și uită pe traseu râvnele detectiviste, dovedite în bună măsură sterile. Pe ruinele polițierului, ea se consacră unei stranii povești de iubire. Aici, în intimitatea Lolitei Xielong, prin care nu se anunța inițial decât un comun personaj de recuzită generică, începem să deslușim și sensurile SF ale lucrării.

Fără îndoială, ideea poveștii se ridică deasupra convențiilor standardizate ale anticipației. Din mai multele tratamente ce i se puteau aplica, romanul lui Constantin Cubleşan alege soluția enigmei poetice, cu fiorul ei de suferință tulbure și tânjitoare.

Mircea Oprea

I

Cât a durat călătoria cu trenul până la Tezs, adică aproape toată noaptea, m-am zvârcolit în așternutul incomod al cușetei, fără să pot adormi cu adevărat, frământat de o mulțime de gânduri. Niciodată nu mă angajasem în vreo misiune mai ciudată, mai bizară decât aceasta, la care aș fi renunțat bucuros dacă mi-ar fi stat în puțință, cu atât mai mult cu cât trebuia să iau locul lui Nick, un coleg de toată isprava, pe care îl cunoscusem îndeaproape și care murise la datorie, cum se spune, în condiții de-a dreptul dubioase.

În profesiunea noastră, ca și în aceea a piloților de încercare, cel ce trebuie să *intre pe traseu* după un accident mortal, este la rândul său un om... sacrificat, căci superstiția te îndeamnă, ca să nu spun că te obligă, la maximum de prudență, ori asta înseamnă, desigur, ratarea oricărei performanțe.

De felul meu nu sunt superstițios, dar toată povestea aceea misterioasă de la Tezs, în jurul căreia se făcuse în primăvară atâta caz prin ziare și de capătul căreia nu se dăduse încă, mă agasa acum, privind lucrurile din perspectiva accidentului sau incidentului ce provocase dispariția lui Nick. Și-apoi, mă enerva teribil și întrebarea, la care nimeni nu-mi putuse da vreun răspuns acceptabil: „– De ce tocmai eu?” „– Pentru că așa s-a hotărât” îmi precizase

ursuz şeful Departamentului, bucurossă mă vadă ieşit cât mai grabnic din biroul său. „– Şi, mă rog, cine a hotărât așa? am continuat să insist. Doar ştiţi foarte bine că eu sunt de formaţie umanistă iar acolo e nevoie de un tehnician!” Colonelul a ridicat oarecum uimit sprâncenele-i blonde, stufoase şi cu o voce răguşită, scârboasă, mi-a răspuns fără drept de replică: „– Pe mine nu mă interesează decât să primesc din partea ta rapoartele la termenele stabilite. În rest, mă depăşeşte.” Ce să zic, pe el *il depăşea*. Dar pe mine?...

Cu cinci minute înaintea opririi trenului în staţie, am ieşit pe culoar. Era în zori şi nu mai ploua, deşi toată noaptea auzisem ropotele stropilor de apă bătând darabana pe acoperişul de tablă al vagonului. Primele case din suburbiile oraşului păreau încă somnolente, la fel ca şi străzile, puţin circulate, pustii la ora aceea matinală, făcându-mă să înţeleg, nici vorbă, că aveam să cobor într-un tipic şi tradiţional oraş de provincie, în care singura *agitaţie* posibilă se datora Combinatului chimic, în jurul căruia, de altfel, se şi stârnisese toată vâlva, produsă de acele năstruşnice apariţii, monstruoase, care îi băgaseră în sperieţi pe bieţii locuitori paşnici din zonă şi-i făcuseră să viseze urât pe toţi cei slabi de înger din întreaga ţară. Ce era sau nu adevărat, numai Dumnezeu putea şti, pentru că ancheta se prelungea inadmisibil, fără nici un rezultat concludent încă. Sau, cel puţin așa se părea.

Pe peron mă aştepta Simens, cum fusesem prevenit, ce avea la dispoziţie o maşină decapotabilă, de teren, nu dintre cele mai bune, în care am urcat fără grabă, dar şi fără nici un fel de invitaţie specială, aruncându-mi neglijent valiza pe bancheta din spate.

– Mai întâi mergem la hotel, să-ți preiei camera, m-a anunțat fără vreo altă introducere omul acela masiv, greoi și, cum aveam să descopăr curând, destul de blazat. Hotelul „CASCADA” e în centru – de altfel singurul onorabil – iar *biroul* nostru, într-o cămăruță strâmtă din interiorul Combinatului, unde e mai bine să nu stai prea mult, în afară de cazul în care vrei să te topești la propriu, pentru că are un perete lipit de cazanul centralei termice, care funcționează și vara cu același regim de intensitate ca iarna. Dar, o să ai prilejul să te convingi singur.

Am urcat pe scări, în urma vlăjganului de la recepție, care se oferise numaidecât să-mi transporte valiza, înșfăcând-o profesional, foarte athletic. Camera, sumar mobilată, era convenabilă – pe colț – luminoasă și mirosea discret a rășină de brad.

– O să vă puteți odihni în liniște aici, a ținut să mă încredințeze tipul, introducând în buzunarul jiletcii, cu o dexteritate de scamator, monedele pe care i le dădusem drept recompensă pentru osteneală. În general, a continuat el, stimulat de substanțialul profit obținut, nu se acceptă clienți gălăgioși...

– Mda, am convenit, fără să dau importanță observației, aceeași la toate hotelurile din lume, în vreme ce inspectam, sumar, baia. Camera lui Siemens e departe?

– Exact la capătul celălalt al coridorului, domnule. Tot pe colț. Are vedere spre râu în vreme ce dumneavoastră puteți

admira de la fereastră piața centrală a orașului.

– Nu e rău, am convenit, ieșind pe hol și răsucind cheia în broască. Dar Nick? Care era camera lui Nick?

– Tot asta în care v-ați instalat dumneavoastră. A fost dorința domnului Simens s-o păstrăm pentru cel ce va veni să-i ia locul.

M-a surprins neplăcut această atât de perfectă înscriere pe linia *identității* cu programul de existență al fostului meu coleg, în aceeași clipă am avut intenția să-i cer să mă mute de-acolo, dar imediat am renunțat, înfrângându-mi, ca în atâtea alte împrejurări, pornirea primului impuls, fără să fi avut vreodată de ce să regret.

– E-n regulă, i-am spus, luându-i-o înainte, pe scări, coborând în grabă.

Ajungând jos, înainte de a părăsi hotelul, l-am mai întrebat însă, ca-ntr-o doară:

– Primea vizite?

– Venea, bine-nțeles, o persoană...

– O femeie?

– Mie nu-mi plăcea, dar gusturile nu se discută... și spunând asta rânji cu toți dinții, complice, în vreme ce trăgea cu coada ochiului spre ghișeul de la recepție, ținând parcă să se încredințeze că administratoarea nu-l putea auzi.

– Cum te cheamă? am vrut să știu, reținându-i impertinența.

– Toți clienții îmi spun Bubi.

– Ei bine, Bubi, ai dreptate. Gusturile nu se discută.

La bar, Simens mă aștepta fumând liniștit, cu o cafea dublă dinainte. Am comandat o omletă și în timp ce

mâncam, fără poftă, am vrut să știu de ce nu urcase și el, de vreme ce locuia pe același palier cu mine.

– Hotelul mă indispoaze groaznic, a motivat. Și abia aștept să se termine povestea asta nenorocită de la Combinat, ca să mă pot întoarce acasă. Aici nu mă simt deloc în largul meu. Dar asta e o altă chestiune.

Câteva momente am tăcut, cântărindu-l din priviri, apoi l-am întrebat cu o naivitate copilărească:

– Crezi că mai poate dura mult?

Și-a scuturat tacticos țigara în scrumieră după care privindu-și cu o liniște imperturbabilă ceasul, a răspuns pe un ton alb:

– Sincer să fiu, cred că nu se va descoperi niciodată nimic, pentru că tot ce se petrece acolo depășește competența noastră. De aceea, eu personal nici nu doresc să fac vreo... descoperire. La mijloc e cu siguranță altceva, mai subtil, mai abscons. Și dacă se petrec din când în când niște fenomene ciudate este nu pentru că ele n-ar trebui să se petreacă, să aibă loc vreau să spun, ci pentru că scapă ceva cuiva, ce n-ar trebui să scape. Înțelegi? Așa că, dacă noi – sau alții, mă rog – vom descoperi vreodată ceva, aceasta va fi numai spre ghinionul nostru, pentru că de fapt n-ar trebui să se descopere nimic.

Am împins farfuria într-o parte. Ceea ce îmi spunea Simens, deși părea o confuzie patentată, ascundea desigur un dram de adevăr. Încercând să-l intuiesc, să-l pătrund, am simțit deodată un fior de gheață strecurându-mi-se prin șira spinării.

– Adică vrei să spui, l-am provocat cu bruschețe, că ar

putea fi vorba de nişte experienţe secrete, iar noi am fost trimişi aici pe post de fraieri?

– S-ar putea...

– Şi că dacă o să le dăm totuşi de fir, riscăm s-o încurcăm?

– Şi asta s-ar putea...

Urmând raţionamentul, i-am pus abrupt întrebarea care mă înfiorase şi pe care, în acel moment o socoteam esenţială.

– Crezi că Nick aflase ceva şi pentru asta...

– Totul e posibil, dragul meu...

Strivindu-şi ţigara în scrumieră, se ridică cu vădită obedienţă, bătându-mă a lehamite pe umăr.

– Trebuie să plecăm. E timpul să-ţi iei în primire sarcina.

Combinatul se întindea pe zeci de hectare de teren, pe malul drept al râului, în aval, cam pe la mijlocul distanţei dintre oraş şi cascadă. Era o construcţie relativ nouă, un obiectiv industrial de mare importanţă, care se dezvoltase continuu şi constant, în ultimii ani, ajungând la ora aceea să aibă parteneri în toată lumea, fapt ce şi făcea ca în laboratoarele sau în halele şi silozurile sale să lucreze, printre cei aproape opt mii de angajaţi ale celor cinci fabrici, mulţi specialişti străini, având obligaţii contractuale diferite, pe durate diferite de timp şi la nivele decizionale diferite. Aceasta a fost prima remarcă pe care am făcut-o, însoţindu-l pe Simens – îmbrăcaţi cu halate vişinii şi având la piept ecusoane galbene, ceea ce însemna că aparţineam personalului tehnic de conducere, care avea acces în toate sectoarele Combinatului – dar care lui i s-a părut neinteresantă.

– Să nu crezi cumva, mi-a replicat el, că ai descoperit

America și că eu, care mă aflu aici încă de la început, nu m-am gândit la această ipoteză. E, de fapt, prima și cea mai simplă care îi poate veni cuiva în minte. O mână străină care acționează... Și așa mai departe... Ei bine, țin să te asigur însă că, deși nu este imposibilă, ipoteza aceasta s-a dovedit, cel puțin până în prezent, o pistă falsă. Așa că, nu te grăbi să tragi concluzii.

– Nu mă grăbesc, i-am replicat, cumva iritat de remarcă sa insinuat ironică. Am făcut doar o constatare.

– Așa mai merge...

Intrasem doar pentru câteva minute în biroul nostru, atât cât să îmbrăcăm halatele iar Simens să-mi înmâneze legitimația, ecusonul și să-mi indice masa de lângă ușă, din sertarele căreia, cu o zi mai înainte, pregătindu-se pentru sosirea mea, scosese ceea ce mai rămăsese de la Nick, după ce procuratura locală răscolise peste tot, întorcând biroul cu fundul în sus, fără să fi aflat însă nimic important.

– Acum e masa ta, mi-a oferit-o galant Simens. Dacă vrei, n-ai decât s-o muți lângă geam. Locul e mai luminos acolo, dar tot n-o să stai prea mult în dosul ei. În meseria noastră, conștopismul este aproape exclus. Sau, poate ești cumva de altă părere?

Nu, nu eram de altă părere, așa că am pornit-o numaidecât în lungul coridoarelor, prin birouri, prin hale, laboratoare, magazine, pe la rampele de încărcare și descărcare a materialelor, urmărind labirinticele trasee ale conductelor ce urcau și coborau, se intersectau ori se ocoleau unele pe altele, intrând și ieșind prin pereții opaci ai clădirilor, atrăgându-mi atenția asupra a tot ceea ce se putea vedea

acolo, fără a-mi reține însă în mod special atenția asupra vreunui lucru anume. Era, evident, un tur de orizont rutinier, ce nu făcea altceva decât să mă introducă în atmosfera Combinatului, nicidecum însă în intimitățile lui, pe care aveam să le descopăr la rându-mi singur, urmând firul propriilor investigații. Pentru început însă plimbarea aceea nu era un lucru rău, numai că se dovedea teribil de obositoare.

– În curând terminăm programul *turistic*, îmi spuse Simens, parcă citindu-mi gândurile. Cu timpul vei ajunge să te descurci fără ajutorul nimănui în hățișul ăsta de construcții metalice. De fapt, totul e complicat numai în aparență. În realitate, dacă îți fixezi câteva puncte clare de reper, Combinatul o să ți se pară la fel de banal ca un cartier oarecare din orașele astea noi, cu blocuri și străzi identice, care la prima vedere te dezorientează, dar în care toate sunt orientate într-un singur sens, în jurul arterei principale.

Simens vorbea mult și despre orice, mai puțin referitor la ceea ce îmi revenea mie din misiunea noastră, nedându-mi nici o relație. Eram însă hotărât să las de la mine, orice ar fi făcut, doar eram în prima zi și, în fond, nu aveam la ce să mă grăbesc.

Spre ora prânzului am ieșit dintr-o mare hală, în care se ambalau nenumărate butelii de plastic, viu colorate, ca niște jucării și după ce am făcut cotul la dreapta, ne-am aflat brusc în marginea unei platforme de beton, ca o imensă curte interioară, în mijlocul căreia se înălța solitar și stingher, parcă implantat acolo din greșeală, suplu, cu un mare balon metalic în vârf, vopsit în culoare azurie, turnul de apă al Combinatului.

– Aici a avut loc accidentul nefericitului nostru prieten Nick, mi-a spus Simens înaintând domol, fără convingere.

L-am urmat, înfiorat de o sinceră emoție.

La baza turnului, la circa zece metri depărtare, pe caldarâmul umed încă după ploaia din noaptea trecută, se putea vedea distinct, așa cum îl desenaseră, cu cretă, anchetatorii, conturul dezarticulat al trupului ce suferise impactul puternic cu betonul, survenit în urma căderii vertiginoase de la vreo zece metri, cât măsura distanța de la inelul balustradei – ce înconjura, protector, diametrul bazinului sferic – până jos.

O vreme am rămas nemișcați, apoi Simens s-a dat câțiva pași în spate, pentru a dobândi un unghi de perspectivă mai mare asupra turnului și astfel stând, cu privirile în gol, se simți dator să-mi dea câteva lămuriri referitoare la cele întâmplate.

– L-au găsit, dimineața, primii oameni care au venit la muncă aici, la fabrica de filme. Era mort de cel puțin patru ore – susține medicul legist – ceea ce înseamnă că pe la ora două noaptea Nick se afla acolo sus. De ce? În ce scop? De când? Cu cine? Iată numai câteva din întrebările posibile la care nu există nici un răspuns limpede. Ușa intrării în turn era încuiată – asupra lui Nick nu s-a găsit însă nici o cheie. Se pune întrebarea, cum a intrat totuși pe ușă, întrucât urmele pașilor lui au fost găsite peste tot. Cineva să-i fi luat cheia după ce a căzut? De ce? Sau poate el însuși s-o fi aruncat de-acolo, de sus, pentru a nu o mai putea deschide pe dinăuntru, la coborâre. Iarăși, de ce? A vrut să se sinucidă? Foarte puțin probabil. Nu era omul... Mai degrabă,